

**Onbeş Günlük
İşçi Gazetesi
Haziran- 2016
Sayı: 15
Fiyatı: 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

İşçi Sınıfı Devrimciyse Herşeydir !

Kapitalist dünya ekonomik, siyasal, askeri ve diplomatik bir kaynamanın içindedir. Kriz süregelen bir krize dönüşmüş durumda, burjuva ekonomistler de dahil, kimse krizden çıkıştan söz edemiyor. Emperyalist devletler arasındaki kısmi paylaşım, bazen şiddeti düşse de genel bir paylaşım doğru yol alıyor. Bunlara işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına saldırı, baskı ve şiddet eşlik ediyor. Öte yandan sermayenin sömürü baskı ve şiddetine karşı koyuşlar, kimi zaman patlamalar biçimine bürünerek sürüyor. En son Fransa'daki işçi eylemleri, bundan öncekilerin bir devamı olarak görünse de, onlardan doğrudan işçi sınıfı eylemleri olması bakımından ayrılıyor. Mücadele sürecinde işçi sınıfı, giderek daha etkin ve daha görünür oluyor.

Fransız işçileri, Fransız burjuvazisinin kâr oranlarının düşme eğilimine karşı mutlak artı değeri artırma adına aldığı önlemlere (iş saatlerinin uzatılması, ücretlerinin düşürülmesi, işten atılmaların kolaylaştırılması vb.) grev silahını etkili bir biçimde kullanarak karşılık verdi. 2016 Mart ortasında CGT önderliğinde başlayan grev hareketi sendikası işçileri de kapsayarak, giderek süreklileşiyor ve yayılıyor, başka ülkelerde destek buluyor. Unutulan mücadele biçim ve alışkanlıklarının geri dönüşüne tanık oluyoruz. Grev nöbetleşe yürütülüyor; işçiler sabah yataklarından çalışmak için değil, grev için kalkıyorlar, omuz omuza vererek savaşıyorlar.

Grev hareketi her iki sınıfın -

işçi sınıfı ve burjuvazinin- kararlılık beyanlarıyla sürüyor. Eylemler hem gelişim seyri, hem de sonuçları açısından sadece Fransız işçi sınıfı için değil, dünya işçi sınıfı için de büyük bir önem taşıyor. Başarı durumunda, uzun bir süredir çeşitli biçimlerde zorlanan, ama bir türlü aşılamayan eşik aşıllacak; sınıf hareketi debelenmelerden kurtularak yeniden yükselişe geçebilecektir. Bundan kuşku duymamak gerekiyor.

Fransız işçilerinin eylemliliği sermayenin saldırıları sonucu birçok kazanımını kaybeden, zor bir ekonomik ve siyasal sürecin içinden geçmekte olan Türkiye işçi sınıfının mücadelesini de esinlendirecektir. Fransa'da yasalaştırılmak

devamı sayfa 3'de

İç Savaşa Bir Adım Daha

İşbaşı gazetesi hemen her sayısında dünyadaki gelişmelere dikkat çekiyor. Emperyalist devletler arasındaki rekabet, birçok alanda paylaşım savaşı olarak sürüyor. Başta ABD, İngiltere, Fransa Almanya, Japonya, Çin ve Rusya olmak üzere kapitalist dünya hummalı bir savaş hazırlığı içinde.

Bu, madalyonun bir yüzüdür. Madalyonun öteki yüzünde işçi sınıfına, emekçilere, ezilenlere karşı adım geliştirilen bir iç savaş hazırlığı var. Çoğu zaman işçi sınıfının bugün için kapitalizmi yıkacak bir bilinç, örgütlülük ve eylemlilik düzeyine sahip olmadığından hareketle, burjuvazinin iç savaş hazırlığı ya gericilik kavramı altında görmemezlikten geliniyor ya da küçümseiyor. Ancak burjuva devlet bugün eskisinden farklı olarak olay ve olgulara henüz onlar potansiyel bir düzeyde iken müdahale ediyor. Bu anlamda kapitalist devlet, aynı zamanda sınıf mücadelesinden edindiği tecrübeyi kurumsallaştıran ve bunu kullanarak sınıf mücadelesine müdahale eden önleyici siyasi bir sınıf örgütlenmesidir.

Özetle kapitalist devlet, krizi, paylaşım ve bunalımın keskinleştiği çelişiklere bağlı olarak ortaya çıkabilecek muhtemel bir sınıfsal patlamayı önceden hesaba katarak hareket ediyor, hazırlık yürütüyor. Bir yandan sıkıyönetim, olağanüstü hal, terörle mücadele gibi argümanlar etrafında siyasal ortam daraltılıyor, öte yandan seri ve hızlı karar verme adına parlamento devre dışına itiliyor, hukuk askıya alınıyor vb. Bu süreç burjuva düzeninin sürdürülmesi ile ilgili temel konularda, (kriz, savaş ve devrim) burjuva partileri arasında bir konsensüs sağlanarak sürdürülüyor. Bu temel konularda burjuva siyaset adeta tekliyor.

TC, iç savaş hazırlığında önde gitme rekorunu elinde tutuyor. Son 10 yıldır birbiri ardınca çıkartılan ve bir sonraki bir öncekinin açığını kapatan yasalarla siyasal alan işçilere, emekçilere, Kürt halkına ve baskı altındaki diğer gruplara neredeyse tümüyle kapatıldı. Öyle ki en ufak bir hak arama eylemi bile terörizmle damgalanır hale geldi.

Daha önce MİT ve emniyet mensuplarını her türlü eylemlerine karşı koruma altına alan yasa, bu kez TSK'ni içine alacak biçimde genişletiliyor. Buna ek olarak daha önce değiştirilen Özel Güvenlik Yasası doğrudan müdahaleyi öngöreceği ölçüde genişletiliyor. Getirilmek istenen yeni yasa, seri ve hızlı karar almayı engelleyen

devamı sayfa 3'de

Yeni Militan Bir Mücadeleye Doğru

Tahir Ozan

İşçi sınıfının kazanımları günden güne torba yasalarla, ha bire yap boza dönmüş iş kanunları üzerinden kırılmaya çalışılmaktadır. Kıdem tazminatına karşı Hükümetin çabaları ve kiralık işçi yasasının çıkması, bütün bunlar yetmezmiş gibi de iş cinayetlerinin sürekli bir artış göstererek neredeyse bir katliam boyutuna doğru ulaşması, işçi sınıfının artık yeter demesi için, sokağa çıkması için yeterli nedenlerden olmasına karşın sınıf hareketi sokağa doğru akmak, akarken de birleşmek ve büyümek yerine, el yordamıyla hareket et-

meye devam etmektedir. Bölük pörçük, kendiliğinden hareketler olarak çıkılan grevlerde, direnişlerde belki çok az olsa da nispi başarılar yakalanmaktadır. Ancak genele ilişkin bir veri, bir kalkış noktası halen oluşmamıştır.

Sermayenin yürütmekte olduğu vahşi saldırılara Hükümetlerin kılıflar bularak rıza yaratmaya çalışması halen etkisini sürdürmektedir.

Sınıfın örgütlü kesimi sayılan sendikaların ve sınıfın öncüsü konumunda olduğunu iddia eden sosyalistlerin işçi sınıfının sorunlarına yüzeysel yaklaşımı devam etmektedir.

İşçi güvenliği ve işçi sağlığı meselesi bir *devamı sayfa 2'de*

Yeni Militan Bir Mücadeleye Doğru

sayfa 1'den devam

eğitim meselesi olarak ele alınmakta, kapitalistin kar hırsını ve gözü doymazlığını değil de işçinin bilinçsizliğini anlatan bir dolu çalışma aslında egemen sınıfın gittikçe vahşileşen sömürsünü gizlemekten başka bir işe yaramamaktadır.

Son dönemde Zonguldak- Kilimli'de sürdürülen maden direnişi nispi bir kazanımla son buldu. Ancak işçilerin direniş sürecinde ortaya koydukları performans ve direnç işçi sınıfının hafızasında uzun sürecek bir iz bırakmıştır.

İşçiler, birikmiş alacaklarını alabilmek için açlık greviyle başlayan bir dizi adımı içeren direnişe geçmişler, dertlerini kamuoyuna duyurmaya çalışmışlar ancak kendilerine destek vermeye gelen heyetlere dahi izin verilmemesi,

devletin kolluk güçlerince engellenmesi bardağı taşıran son damla olmuş ve Kilimli maden işçileri, madenin belirli bir kısmını göçürterek madene devletin kolluk güçlerinin inmesini engellemiş, adeta bir barikat oluşturmuştu. Direnişin kararlılıkla devam ediyor olmasının bir örnek teşkil etmesinden korkulduğundan olacak ki hemen uzlaşma ve ara buluculuk kurumu devreye girmiş, işçilerin gecikmiş maaş ödemelerinin verileceğinin garantisi alındıktan sonra direniş sona erdirilmiştir.

Bilinmelidir ki işçilerin çalışma koşullarında ortaya çıkan vahşi sömürü mekanizması, hükümetlerin işçilere karşı olan politik yönelimleri ile özdeşdir. Son Kilimli direnişi örneğinde olduğu gibi işveren-ya da karyum, ya da her

neyse, işçilere karşı sürekli olarak baskı ve sindirme politikaları uygulamaya çalışmış, devletin kolluk güçlerini bugüne kadar olduğu gibi işçilere karşı kullanmaktan çekinmemiştir.

Hükümetler, kapitalistlerin karlılıklarının sürekliliğini sağlamak için gerekli yapısal değişiklikleri hukuksal ve yönetsel olarak yapmakla mükellef tutulmuşlardır. Sermaye kendine yönelik her bir işçinin bir araya gelmesinden sürekli ürküntü duymakta ve bu birliği bozmak için her yolu denemektedir. Burada görünmez elin uygulamacısı ise hükümetler olurken, onların bekçisi ise kolluk güçleri olmaktadır.

Önümüzdeki dönem belki Fransa'daki işçi sınıfının kök söktüren düzenli, tertipli direnişi kadar olamasa da işçilerin sokağa dökülecekleri günlere gebe dir. İşçi sınıfının mücadelesi, yeniden canlanma ve direnme eğilimleri

göstermeye başlamıştır.. Artık süreklileşen kriz ortamında işçiye kırpıntılar koparan açık göz sendikacılık devri de bitmiştir. Bu gün artık hiç bir yerde işçilerin direnmekten başka bir çaresi kalmamıştır. Sosyalistler ve devrimciler durumun farkına vararak sınıfa doğru adımlarını sıklaştırmak zorundadırlar. Meselenin bir yanı sınıfın kendi mücadelesiyle ilgilidir; asıl önemli yanının ise işçi sınıfını örgütlemesi gerekenlerde olduğunu bilmek zorundayız. Zonguldak Kilimli, İzmir AOSB'deki Dostcam işçisinin direnişi, Akdeniz Kimya direnişleri sosyalistlere bir şey öğretmemiş gibidir.

Komünist hareket, eski kokuşmuş, sinik, yenik ve korkak ezberleri bozarak, yeni bir dinamizm yeni bir mücadele süreci başlatacak tek güçtür.

Selanikli Fatma

Mustafa Özkan

Paylaşım savaşlarının asıl amacı kapitalizmin kârlılık düzeyini artırmaktır. Malzemesi ise hiç sermaye gerektirmeyen insan. İnsanlar kutsadıkları amaç uğruna öldüklerini, sürüldüklerini, aç susuz kaldıklarını, yoksullaştıklarını sanırken kapitalistler sermayelerine sermaye katarlar. Kaybedenler de olur mutlaka. Ama sermaye bir elden diğerine geçerken, kazanan yine sermaye olur. Kaybedenler her zaman işçi ve emekçilerdir. Bazen insanların yok oluşları öyle dramatik haller alır ki bu, soykırım, sürgün gibi en aşağılık kıyımlara neden olur.

Bu dramlardan biri de Birinci Dünya Savaşı sonrasında “Kurtuluş Savaşı” olarak nitelenen savaşın sonunda Yunanistan’la yapılan, halkların “mübadelesi”dir. Yani ölümünden dönenler, bir meta gibi değişim aracı olmuştur. Yunanistan ve Anadolu’da yaşayan halklar yan yana yaşarken egemenlerin kıskırtmaları sonucunda birbirlerine düşman olmuşlar, sonuç itibarıyla istenen olmuş ve herkes kendi burjuvazisinin kölesi olmak üzere yeni sınırlara yollanmaya başlamıştır. Bu yeni duruma bizler MÜBADELE diyoruz. Yani insan değişimi.

Bu mübadele yıllarındaki dramlardan genellikle Anadolu’dan Yunanistan’a gönderilenlerin öykülerine tanık oluruz. Sanki oradan buraya gelenler cennete gelmiştir de, oraya gidenler buraları özlerler. Sanki buraya gelenler anayurt sayıp geldiği ülkelerinde yabancı olmamış, çaresizlikler çekmemiştir. Gelenler çektiği acıları anlatamamış veya anlattırılmamıştır. Çünkü onlara bu “cennet vatana” kabul edilme lüksü sağlanmıştır, daha ne olsun?

Selanikli Fatma buna benzer yaşamlardan birinin kahramanı. O yıllar kayıtlı kayıtsız birçok insan oradan oraya kaçışmaktadır. At arabaları, trenler ve gemiler, insanların doluştuğu birer kaçış araçlarına dönüşmüştür. Kimin kiminle değiştiğinin ne önemi vardır? Bazen bir kadın çığılığı, bazen bir çocuk ağlaması sessizliği yırtmaktadır utanç

takas araçlarında.

Fatma’nın annesi Nazlı, bir elinde çantası, bir elinde Fatma’sı sınıksız tutarak atlar bir utanç vasıtasına. Ver elini bilmediğin umuda yolculuk. Çantasını sınıksız tutmaktadır çünkü yaşama tutunabilmek için değerli eşyalarından ve Fatma’sından başka kimsesi yoktur. Kocasını askere gitmiş, bir daha haber alamamıştır. Ölmüş mü kalmış mı bilinmez.

Nazlı ile Fatma’nın serüveni ölümün yaklaşması ama alamadığı hengamelerden sonra Samsun’da yerleşik hale dönüşür. Asıl dram buralarda başlar. Çünkü yollarda örselenmiş insan yaşamları, bilmedikleri topraklara gelince ne kadar bağımlılık söylemleri dile getirirler de kendi kurtuluşlarının peşine düşmek zorunda kalmışlar. Gidenlerin yerlerini gasp eden zorbalardan arta kalanlar, bu yeni gelenlere dağıtılsın da toprak yabancısı, insan yabancı, hava yeni, su yeni olunca kolay değil yaşama tutunmak.

O sıralar Fatma 13-14 yaşlarında. Mevlut’un ise eşi ölmüş 30’lu yaşlarda. Mevlut’un oğlu Hayrettin, Fatma’nın yaşlarında ve oyun arkadaşı. Mahalleli Hayrettin’e mübadil bir kız var, senin de eşin ölmüş; bu insanların da kolları yıp gözetmeye gereksinimi var diyerek evlenmelerini isterler. Mevlut gönülsüz davransa da sonunda ikna edilir. O zamanlar evleneceği eşi görmek caiz değildir! Fatma Hayrettin’le çamurdan evcikler yaparken alınıp bir perdenin arkasına getirilir. Sorulan sorulara “ettim” yanıtını vermesi tembihlenir. Perdenin öbür tarafında müstakbel eşi ve kahrolası imam vardır. Kısacası neye yanıt verdiğini bilmeden Fatmacık evliliği kabul eder. Meşhur geleneklere göre uygun olan bu durum dini vecibelere de müsaittir nasılsa....

Akşam olup gelin eve gelince Mevlut, eşinin bir çocuk olduğunu görür ve araçlara lanet yağdırır ama iş işten geçmiştir. Ayrılrsa Fatmacık 13 yaşında dul kalacak, kendisinin namından da nam eksilecek. Zorunlu kabullenmiş. Zaten Fatma işin farkında değil. İyi yürekli Mevlut yıllar yılı yani Fatma belirli

yaşa gelene dek onu evinde yaşayan bir çocuk gibi görüp kadın muamelesi yapmamış. Zaten Fatma basbayağı çocuktur. Hâlâ korktuğunda ve üşüdüğünde birçok çocuğun yaşadığı altını ısıtma sendromunu yaşamaktadır. Bu durumdan dolayı kendisine sıkıntı yaratmayan eşine Fatma yıllar yılı minnettarlığını vurgulamıştır.

Sonunda Fatma, eşinin önceki oğlu Hayrettin’e dört erkek kardeş daha dünyaya getirmiştir. Yani yaşama en acımasız yanlarıyla başlayan Fatma, çocuklarıyla mutlu olduğunu düşünerek yaşamını sürdürmüştür.

Onlarca yıl akrabalarından haber alamayan hatta unutmak üzere olan Fatma ve annesi bir valinin hem Samsun’da, hem de Kırklareli’nde görev yapması ve dolayısıyla sohbet sırasında bahsedilmeleri nedeniyle akrabalarından haberdar olurlar. Bu vali, akrabalarını bulunmasına yardımcı olur. Yıllar sonra amcalarını ve kuzenlerini bulan Fatma sevinmeyle sevinmeme arasında gidip gelmiştir. Acaba yanında olsalardı onlu yaşlarda otuzlu yaşlardaki biriyle evlendirirler mi, kim bilir?

Kısacası soykırımla birlikte bir MÜBADELE denen bir insanlık suçu daha yaşanmıştır adına “Kurtuluş Savaşı” denen yıllarda. O mübadelenin de asıl kurbanları çocuklar ve masum insanlar olmuştur her zaman olduğu gibi..

Şimdi Fatma artık yaşamıyor. Fat-

ma’nın çocukları da yaşlandı. Hatta bir iki tanesi yaşamını yitirdiler. Oyun arkadaşı ve üvey oğlu Hayrettin de yaşamını yitirdi. Yaşarken kaybedip sonradan bulduğu akrabalarına gidip gelmeler ve sıcak ilişkiler sürüp giderdi kayıp yılların acısını çıkarırcasına. Babasından haber alamadı mesela. Çocukluk arkadaşı var mıydı? Onu da hatırlamıyordu. Fatma’nın ölümünden sonra akrabalar arası ilişkiler de ölmeye başladı..

Sermayenin kâr hırsının birer aracı olan bu sıradan insanlar, insanlığın en önemli değerinin emek olduğunu anlayıp, suni ayrılıkları kabul etmedikleri zaman bu sürgünler, ahlaksızlıklar, soykırımlar, mal gibi insan değişimleri olmayacaktır. O zaman mübadil Fatma’lar da, Urum kızı Tamama’lar da olmayacaktır. Yeter ki bizi ayırtırmak isteyen egemenlerin uydurduğu şovenist ve dinsel nitelikli ayrılıklara cevaz vermeyelim.

Bugün dünyanın pek çok yerinde aynı dramlar yaşanıyor. Gençler öldürülüyor, kadınlar köle pazarlarında satılıyor. Bunlar çok uzağımızda değil burnumuzun dibinde, Kürdistan’da, Suriye’de oluyor.

Artık babasını ve kardeşlerini öldüren, ya da yurdundan edenlerden biriyle evlenmek zorunda kalan Tamama’lar ve çocuk yaşıta evlendirilen Fatma’lar, ya da özgür bir yurt istediği için öldürülen gençler, pazarda satılan kadınlar olmasın. Oldurmayalım!

“İşçi Sınıfı ya Devrimcidir Herşeydir”

sayfa 1'den devam

istenenler, Türkiye’de uzun bir süredir yürürlükte. Bugün Türkiye işçi sınıfı günde fiilen 12 saat ve daha fazla çalışıyor, işten atılmanın önünde hiçbir yasal engel yok, sendikal hakları gasp edilmiş ve işsizlik tehdidi altında. Bütün bunlar büyük bir sessizlik içinde gerçekleşti. Bu sessizlik işçi sınıfının öznel durumunun, bilinç ve örgütlülük düzeyindeki geriliğin, pratik göstergesidir. Saldırıların ardı arkasının kesilmemesinin nedeni de bu sessizliktir. Önümüzdeki dönem Türkiye işçi sınıfı yeni saldırılarla karşı karşıya kalacaktır. İlk sırada kıdem tazminatının yok edilmesi vardır. İşçi sınıfı bu saldırıyı da sessizlikle karşılaması durumunda, daha da şekilsizleşecektir.

Fransız işçi sınıfının başarısı, yoğun bir saldırı altındaki Türkiye işçi sınıfının mücadele azmini bileyeceğinden ve tepki sürecini güçlendireceğinden kuş-

ku duymamak gerekiyor.

Fransa’daki sınıf hareketi siyasal alandaki bugünkü hazin tabloyu daha da görünür kıldı. Fransız işçisi grev silahını kullanarak mücadeleyi sokaklara taşıyarak Fransa’nın tümüne yaymak için yoğun bir çaba yürütürken, geçmişte sınıfın mücadele tarihinde önemli bir yeri olan Fransız Komünist Partisi 2017’de yapılacak başkanlık seçimlerine odaklanmış durumda. Ne yazık ki, hazin, hazin olduğu kadar da gerçek olan bu tablo sadece Fransız işçi sınıfını ilgilendiren bir olgu değil. Dünyanın hemen her ülkesinde Marksizm ve işçi sınıfıyla hiçbir bağı kalmayan, burjuva parlamentosuna kapağı atmak için yanıp tutuşan “sınıf parti”leri ile karşı karşıyayız. Fransız işçisi kendi eylemiyle bu tabloyu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Şimdi ivedi görev bu tabloyu değiştirmek için zamanla yarışarcasına işe koyulmaktır.

sayfa 1'den devam

bürokratik mekanizmaları ve yargılama olasılığını ortadan kaldırarak, devletin manevra kabiliyetini arttırmayı amaçlıyor.

Hatırlanacaktır; askere darbe hakkı veriyor gerekçesiyle EMASYA Protokolü Şubat 2010’da kaldırılmıştı. O zaman liberaller ve kimi solcular bunu askeri vesayetten kurtulma adımı olarak demokrasi adına alkışlamışlardı. Şimdi ise EMASYA’dan daha beteri için hazırlıklar yapılıyor. Dün demokrasi adına EMASYA’nın kaldırılmasını alkışlayanlar, bugün benzer bir girişime darbe diyerek karşı çıkıyorlar. Gerçekte ise ne dün ülke demokratikleşmişti, vesayet ortadan kalkmıştı, ne de bugün darbe geri geldi! Olan biten, devletin kendini yeni koşullara göre yeniden örgütlemesi, adım adım bir iç savaş örgütlenmesine yönelmesidir.

HDP’li vekillerin dokunulmazlığının kaldırılması, Parlamentonun devreden çıkartılması, hukukun askıya alınması, Türk usulü başkanlık sistemi ve TSK’ya yeni yetkiler veren ve korumaya alan bu yasa,

bütünsel bir iç savaş hazırlığının unsurlarıdır.

Bütün bunlar burjuvazinin, krizin, paylaşımın sürdüğü devrime gebe bir ortama kendini hazırlanmasıdır. Seri ve hızlı karar alabilmek adına burjuva demokrasisinin – diktatörlüğünün- yeniden yapılandırılmasıdır. Bu yapılanmanın diğer bir özelliği de burjuva siyasetin bir konsensüs etrafında tekleşmesi ve militarize olmasıdır.

Devrimci sınıf siyasetinin görevi burjuvazinin aralıksız bir şekilde yürüttüğü bu iç savaş hazırlığını görmek, Kürt halkının bizzat içinde yaşayarak öğrendiği ve konum aldığı bu süreci işçi sınıfına, emekçileri anlatmak, en önemlisi de buna uygun devrimci bir konumlanmaya ve hazırlığa girişmektir. Bu görev burjuvazinin öngördüğü siyasal zeminde ve burjuva kavramlarla hareket edilerek yerine getirilemez. Yapılması gereken ilk iş burjuvazi içinde çatlaklara dayalı güç arama mantığından vazgeçmek, işçi sınıfının devrimci siyasetini yaratmak için harekete geçmektir. Bu yol zordur, zahmetlidir ama hedefe götürecek tek yoldur.

Ordu ve Din

Osman Tiftikci

2015 yılı Aralık ayında, Türkiye’nin de içinde bulunduğu 34 İslam ülkesi, “Teröre Karşı İslam İttifakı” adıyla bir birlik kurdular. Merkezi Suudi Arabistan’da olan bu ittifak ABD tarafından da desteklendi. İran, Irak ve Suriye bu ittifakın dışındaydı. İttifakla birlikte bir de “İslam ordusu” kurma tartışmaları başladı. Ardından Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar, 30 Ocak-1 Şubat 2016 tarihleri arasında Suudi Arabistan’ı ziyaret etti. Akar, Suudi kralı ve askeri yetkililerle görüşmeler yaptı. Ziyaretin ardından bir yetkilinin basına verdiği bilgiler arasında şunlar da vardı:

“Karşılıklı ziyaretler sonunda Suudi Arabistan ile askeri işbirliğinin boyutlarının arttırılması hedefleniyor. Buradaki ortak hedef, iki ülke silahlı kuvvetlerinin bölgesel sorunlara müdahale konusunda ortak tavır sergilemesidir. Bu kapsamda ikili ortak tatbikatların yapılması gündemde. Askeri işbirliği ‘eğitim’ alanında da gelişecek.”

Atatürkçü, resmi laikliğin bir numaralı koruyucusu ordu, dini ve siyasi gericiliğin dünyada bir numaralı ismi olan Suudi yönetimiyle, askeri güçleri birleştirip, İslam dünyasına ve Orta Doğu’ya din adına birlikte müdahale etmenin yollarını arıyor. Bu duruma bakıp; “nereden nereye” diyenler çıkabilir. Fakat geçmiş sürece biraz dikkatlice baktığında, ordunun dini gericilikle ve Suudlarla ilişkileri konusunda nitel bir değişiklik olmadığı görülür.

Ordunun dine karşı tavrında 12 Eylül’den sonra ve AKP iktidarları ile birlikte bazı değişimler olduğu açıktır. Bu değişimler hakkında, dışa yansıdığı kadarıyla şu örnekleri verebiliriz:

12 Eylül darbesiyle birlikte askeri okullara da din dersleri konuldu. AKP döneminde ise, seçmeli din dersleri de askeri okulların müfredatına eklendi.

Ergenekon, Balyoz gibi operasyonlarla ordu içinde, ılımlı İslam politi-

kasına soğuk bakan, 2002’de kurulan AKP-Gülen iktidarına tepki duyan resmi laikçi kesim tasfiye edildi. Artık Yüksek Askeri Şura, irticai nedenlerle ordudan eleman atamıyor. Çıkarılan kanuna göre, ordudan atılmaları artık her kuvvet komutanlığının (Kara Kuvvetleri, Deniz Kuvvetleri, Hava Kuvvetleri komutanlıkları) kendi bünyesinde oluşturulan Yüksek Disiplin Kurulları karar veriyor.

Bütün bunlar, siyasi yapının, toplumsal yaşamın dincileştirilmesine paralel olarak ordunun da aynı doğrultuda bir değişim içinde olduğunu göstermektedir. Bu değişimi sadece AKP’nin ya da T. Erdoğan’ın bir marifeti olarak görmemek gerekir. Ordu, resmi İslam yani emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin uygun bulduğu İslami anlayış doğrultusunda dincileşebilir. Bu anlayış şu dönem için ılımlı İslam’dır. AKP-Gülen ittifakı bu anlayış için kurulmuştu. Fakat geline nokta artık AKP ve T. Erdoğan bu anlayışı, ılımlı İslamı temsil etmemektedir. AKP klasik cemaatçi anlayışın partisine dönüşmüştür. NATO ve egemen sınıflar cemaatlerin ordu içinde örgütlenmesine, çalışma yapmasına izin veremezler. Çünkü böyle bir şey ordu içinde emir komuta zincirinin bozulmasına neden olacaktır. Komutanlarına değil de cemaat liderine, dini lidere kulak veren askerler, egemen kesimler için hiç de istenilen bir durum olmasa gerek. Bu nedenle ordunun resmi İslam doğrultusunda dincileşmesi beklenmelidir.

Türkiye’deki dini cemaatlerle ve Suudi gericiliğiyle devletin, ordunun işbirliği yeni bir olgu değildir. 27 Mayıs 1960 darbesinden sonraki süreci bu açıdan kısaca hatırlatmaya çalışalım.

1960 darbecilerinin en önemli işlerinden biri Diyanet İşleri Başkanlığını (DİB) ve resmi İslam’ı güçlendirmek oldu. 1965 yılında DİB kanunu değiştirildi. Amaç dini eğitim ve din adamı yetiştirme işlerinde cemaatlerin gücünü kırmak, bu alanı devlet tekeline almaktı. 1960’lı yıllarda hızla büyümeye

başlayan cemaat örgütlenmeleri kontrol altına alınmak isteniyordu ama tek amaç bu değildi. Devlet gelişen antiemperyalist, sosyalist harekete ve toplumsal muhalefete karşı dini cemaatlere ve İslami ideolojiye daha çok ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Resmi ideoloji olan Atatürkçülük, toplumun belli bir kesimine, (örneğin aydınlara, Alevilere, solun bir kesimine) hitap edilebiliyordu. Kürtler, köylüler ve geniş bir küçük, orta esnaf kesimi Atatürkçülüğe, resmi dini politikalara tepki duyuyordu. Ayrıca İslami cemaatler ve din komünizme, sola, Kürt ulusal hareketine karşı ihmal edilemeyecek büyük bir ideolojik ve kitlesel güçtü. Bu nedenle generaller, bir yandan devleti daha çok dincileştirirken, diğer yandan da cemaatlerle, dini yapılarla işbirliğine gittiler. Komünizme karşı mücadele dernekleri İslami kesimle işbirliği içinde kuruldu. Antiemperyalist hareketin karşısına ilk çıkartılanlar, solcu gençleri katledenler milliyetçi-dini örgütlenmelerdi. MNP, MSP yani ilk cemaat partileri gene generallerin onayı, hatta zorlamasıyla kuruldu. 12 Mart generalleri Erbakan’ı kaçırtı. İsviçre’den getirip partiyi kurdurdular. Bu işbirliği cemaatlerin de işine geldi. Öyle ki cemaatler, resmi laikliğin bekçisi, 1960 ve 1971 darbelerini yapmış olan orduyu; “Peygamber ocağı” diyerek kutsuyorlardı.

İşbirliği sadece ülke içindeki dini hareketle sınırlı değildi. 1962 yılında ünlü Rabıta ve İslam Kongresi örgütleri kuruldu. Suudiler başroldeydi. Türkiye bu örgütlerin kuruluşuna gayri resmi olarak katıldı. Nurcu Salih Özcan ve Fethi Tevetoğlu gibi antikomünistler bu örgütlenmelerde Türkiye’yi temsil ettiler. Türkiye 12 Eylül ile birlikte İslam Konferansı’na başbakan düzeyinde katılmaya başladı. Bu örgüt sonradan İslam İşbirliği Teşkilatı adını aldı ve başkanı Ekmeleddin İhsanoğlu CHP ile MHP’nin cumhurbaşkanı adayı oldu.

Suudiler 1960’lı yıllarda Türkiye’deki bütün cemaatlerle ilişkiler geliştirdiler ve bunları yayın faaliyetleri başta olmak üzere finanse ettiler. Generaller de bu duruma seslerini çıkarma-

dılar. Rabıta ile ilişkiler 12 Eylül cuntasından sonra, yurt dışında Diyanete bağlı imamların maaşlarının bu örgüt tarafından ödenmesine kadar vardı. Yani askerlerin Suudlarla işbirliği yeni bir durum değil.

12 Eylül sonrasında gelişen Kürt hareketine karşı mücadele, generallerin din istismarını ve dini gericilikle işbirliğini daha üst boyutlara taşıdı. Kürt köylülerine havadan Kur’an ayetleri atılıyordu. Dini cemaatler de cuntacılarla birlikte çalışmaya zorlanıyorlardı. 1990’lı yıllarda Kürtlere karşı, IŞİD’e parmak sırtacak vahşetler yapan Hizbullah’ın, generaller tarafından örgütlendiği de genel kabul gören bir olgudur. Şeriata karşı sözde mücadelenin ve laikliğin başörtü yasağına kadar indirgenmesi, Atatürkçü resmi laik anlayışın ne kadar sığ olduğunu, samimi olmadığını bir kere daha gösterdi.

Sadece R. Tayyip’e ve A. Davutoğlu’na fatura edilmeye çalışılan Suriye ve Ortadoğu politikası da aslında, Türkiye’nin geleneksel ve Kürt düşmanlığı ekseninde belirlenen politikasıdır. Elbette AKP ve İslami kesim kendine göre özel hesaplar yapmış, tatlı hayaller kurmuştur ama esas olarak geleneksel politika değişmemiştir.

Orta Doğu’da bir Kürt oluşumuna izin verilmemesi, bunun için herkesle her türlü işbirliğine hazır olunması Türk egemen sınıflarının, ordunun ve düzen partilerinin, Türkiye Cumhuriyeti kurulalı beri değişmeyen bir tavrıdır. Sınırdaki mülteci kampları adıyla eğitim kamplarının kurulması, tüm Kürt bölgelerinden açıkça militan devşirilmesi, İslami militanlar için sınırların kaldırılması, orduya ait silahların Suriye ve Irak’taki İslami gruplara gönderilmesi ve bunlara benzer birçok uygulama ordudan habersiz, ordunun onayı olmadan yapılamazdı.

Sonuç olarak Türkiye’nin İslam ittifakı içinde yer alması, Türk ordusunun Suudi gericiliği ile askeri işbirliğine soyunması, geçmiş tarihi süreçten bir sapma değildir. Tersine bu sürecin ileri bir aşamasıdır.

Avon

ABD menşeli kozmetik firmasında çalışırken, sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin protesto eylemleri devam ediyor. Avon firmasının Kocaeli Gebze’de bulunan deposunda çalışan işçiler 3 Haziran’dan bu yana işe iadeleri için eylemliliklerini kararlılıkla sürdürüyor.

Avon Genel Merkezi önünde yapılan protesto eyleminde konuşan işçi Eylem Görgü “Avon kadınları güçlendirme modelini sahiplenen bir kozmetik firması. Kadınları güçlendirme iddiası yalandır, bu sadece bir satış stratejisidir. Yıllardır süren baskı, kötü çalışma koşulları ve güvencesizliğe sessiz kalmadık, dayanışma ve birlikte mücadele ederek DGD-SEN sendikasına üye olduk.” dedi.

Daha sonra taleplerini dile getiren Eylem Görgü “Bizler taşeron firmanın Avon’dan gitmesini, işten atılan işçilerin işe iadelerini, tüm işçilerin Avon’da kadrolu işçi olmasını ve sendikamızın protokolle tanınmasını istiyoruz.” dedi.

Direnişlerinin 25. gününde Avon fabrikası önünde servis çıkışlarını engellemek için eylem yapan işçiler, talepleri kabul edilmezse üretimi durduracaklarını, bu yönde kararlı olduklarını ifade ettiler.

Avcılar Belediyesi

Sermayenin sömürü düzeni devam ederken, ister kamusal alan, ister özel sektör olsun, isterse yerel yönetimler olsun işçilere yönelik, güvencesiz, sendikasızsız çalışma koşulları her alanda dayatılıyor. Bu durum iktidarda veya yerel yönetimde hangi burjuva partisinin olduğundan bağımsız, Kapitalist sömürü düzeninin gereği olarak devam ediyor.

CHP’li Avcılar Belediyesi’nde çalışan işçiler, sendikal örgütlenme yaptıkları için “yüz kızartıcı suç” işlemekle itham edilerek belediye tarafından işten atıldılar. İşçilerin tepkisi üzerine işveren tarafından işe tekrar geri alındıkları söylene de işten çıkarmalar devam etmektedir. İşçiler 15 Haziran’da belediye binası önünde yaptıkları eylemle durumu protesto eden işçiler, işten atılan arkadaşları işe iade edilene kadar mücadelelerine devam edeceklerini bildirirken, 15-16 Haziran direnişine de selam göndererek “Zafer direnen işçinin olacak, Direne direne kazanacağız.” Sloganları atarak eylemi sonlandırdılar.

“Ekonomik Zor”la Kaybolan Çocukluk

Bebekliğin tersine çocukluk biyolojik bir kategori olmaktan çok, toplumsal bir kurgudur. Dolayısıyla çocukluğun görünümünde de mevcut üretim ilişkileri tarihsel süreç boyunca etkili olmuştur. Çocukluk, feodalitenin bağrında yetişen kapitalizmin barbarlığı ve acımasızlığıyla sistemin ilk kuruluşunda tanışmıştır.

Sanayinin gelişimi ile birlikte, kapitalizmin ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak için çocuk emeği, çocukluğu yok etmek adına kapitalizmin başvurduğu bir alan olmuştur. İngiltere’de devletin 1802’de çıkarttığı çıraklık yasası ile, 8-9 yaş altı çocukların fabrikalarda çalışması engellendi. Burjuva devlet ideolojisinin dün ve bugün sözde çocukları korumak adına çıkartmış oldukları yasaların, çocukları öldürmeden sömürmek adına atılmış adımlar olduğu açıktır.

TC devleti ve onun hükümeti de bugün çocukların eğitimi, kişisel gelişimi ve geleceğin temsilcileri oldukları yönündeki koruyucu ve aşırı hassasiyet gösterileri, eğitimde çıkartılan yasaları ve ‘çok çocuk yapın’ telkinleri, onların çocukları bir amaç için araç olarak gördüklerini ve bu yönde planlamalar yaptıklarını gizlemiyor.

Burjuva devlet, sömürü düzeninin devamı ve daha genç bir işgücü oluşturabilmek için, emekçi ve işçi ailelerinin çocuklarını ekonomik zorla, eğitim olanaklarının önünü tıkayarak, ücrete hapsediyor. Burjuva devlet, bir taraftan işçileri,

emekçileri ve çocuklarını sömürü cenderesinde öğütürken, devlet bütçesinin gelir hanesini emekçi ve işçilerin ücretlerinden kestiği vergilerle dolduruyor.

2006 yılı bütçesinde gelir hanesine işçi ve emekçilerin katkısı 164 milyon TL iken sermaye sınıfının katkısı 78 milyon TL idi. 2014 yılında ise, işçi ve emekçilerin katkısı %200’e varan bir artışla 481 milyona yükselmiş ve aynı yıl sermaye sınıfının katkısı ise %95 artarak 152 milyon lira olmuştur. Rakamların da gösterdiği gibi, sermayenin devleti yolsuzluklara, ezilen halklara karşı yürüttüğü savaşa, askeri ve polis güçlerini kendi erkini korumak adına silahlandırmaya kaynak aktarmak adına işçi ve emekçilerin paralarını kullanıyor. Bütçesinin gelir hanesini işçi ve emekçilerin ücretlerinden kesintilerle doldururken, onların çocukları ise ekonomik sebeplerle çocuk yaşta, fiili olarak ücretli kölelikle tanışmak zorunda kalıyor.

Kalem tutmayı öğrenmeden, nasır tutan elleriyle, olumsuz çalışma koşullarına mahkum ediliyorlar. TÜİK verilerine göre, 6-7 yaş grubundaki çocukların haftalık ortalama çalışma süresi 40 saati bulurken, 15-17 yaş grubu çocuklar için ise bu süre 45,8 saattir. TÜİK 2012 işgücü anket sonuçlarına göre, Türkiye’de 6-14 yaş grubu çalışan çocuk sayısı 292 bin, 15-17 yaş grubunda çalışan çocuk sayısı ise 601 bin kişidir. Suriye’de ki savaştan kaçarak Türkiye’ye yerleşen 1 milyon 490 bin çocukla birlikte Türkiye, çocuk işgücü “cennet”i haline gelmiştir.

Türkiye’de çocuk işçiliği sayısı artarken, olumsuz çalışma koşulları sonucu çocuk işçi ölümleri de artmaktadır. İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı Meclisi’nin raporlarına göre, 2013 yılında en az 59, 2014 yılında en az 54, 2015 yılında en az 62, 2016 yılının ilk beş ayında ise en az 18 çocuk işçinin yaşamını kaybettiği bildiriliyor. Bütün bu olanlara rağmen burjuva devlet, çocukları güvence altına almak, onları olumsuz koşullardan korumak adına her türlü yalana başvurmaktadır.

Engels, “İngiltere’de İşçi Sınıfının Durumu” adlı eserinde, bu yalanı açık bir şekilde ortaya koyarak durumu özetlemektedir:

“Kaldı ki bir çocuğun, bütünüyle beden ve ruh gelişimi için harcanması gereken zamanı, duygusuz burjuvazinin aç gözlülüğüne kurban etmek, onları imalatçıların kârı için aşındırmak üzere okuldan ve temiz havadan çekmek affedilebilir gibi değildir. Burjuvazi biz çocukları fabrikalarda çalıştırmazsak diyor, onlar yalnızca gelişmelerine hiç de yardımcı olmayan koşullar altında kalırlar. Bu tümüyle doğru. Ama bu, burjuvazinin emekçi sınıf çocuklarını ilkin kötü koşullar altına soktuğunun, sonra bu kötü koşulların varlığını kendi kârı için sömürdüğüünün itirafı değilse nedir. (Sol Yayınları S:202)

Yarım Senin Aklındır

9 Haziran 2016 Perşembe günü, Samsun, İstiklal caddesi, Süleymaniye geçidinde bir araya gelen kadın örgütlerine mensup kadınlar “yarım senin aklındır” pankartı açarak basın açıklaması ve protesto eylemi gerçekleştirdiler.

Cumhur başkanı Erdoğan’ın KADEM hizmet binası açılışında “çocuk doğurmayan kadın yarım kadındır” söylemine ve son zamanlarda artan kadına yönelik şiddete karşı bir araya gelen kadınlar adına basın açıklamasını okuyan Yonca Koyun,”devlet eliyle üretilen erkek egemenliğine karşı isyanımızı büyütüyoruz. AKP iktidarlari boyunca artan erkek devlet şiddeti, çocuklara yönelik cinsel istismarlar, kadın bedeni üzerinde kurulmaya çalışılan tahakküm, akıl almaz bir şekilde devam ediyor. Ataerkil devlet aklıyla beslenen taciz - tecavüz kültürü, kadınlara rağmen kurulan cümleler, alınan kararlar, havuz medyası tarafından topluma enjekte ediliyor” dedi. Vahdet Gazetesi yazarı Mehmet Şevket Eygi’nin “kızların gülerken dişlerini göstermesi hafifliktir” sözlerini anımsatan Yonca, “kahkahalarımız ve direnişlerimizle dişlerimizi gösteriyoruz. Her gün diliniz nefret ve kin kusarken, hiçbir şey olmamış gibi kadın bedeni, kimliği ve iradesi üzerine atıp tutan AKP’ye, Cumhurbaşkanına sesleniyoruz, bizden korktuğunuzu da biliyoruz, kadın iradesinden korkmakta haklı olduğunuzu bir kez daha hatırlatıyoruz” dedi. Kadın isyanının kadın dayanışmasıyla büyüyeceğini vurgulayan Yonca,”saldırılarına karşı öz savunma yapan Çilem Doğan’a erkek egemen sistemin yönlendirdiği mahkemeler tarafından verilen cezayı kınıyor ve Çilem’le dayanışma içinde olacağımızı bildiriyor, öz savunmanın bir insan hakkı olduğunu hatırlatıyoruz” dedi. Kadın örgütleri ayrıca, sendikalı olduğu için işten atılan 8 Avon işçisinin direni-

şini selamlayarak basın açıklamasını sonlandırdılar.

Eylem sırasında “Kadın Kadındır, Yarım Senin Aklındır, AKP elini Bedenimden Çek,Yaşasın Kadın Dayanışması,Çilem Doğan Onurumuzdur” sloganları atıldı.

Yine eylem sürerken provokasyon yaratmak isteyen bir erkek,”sizin kocalarınız nerede” diye kadınlara sataşmaya kalkışınca, kadınların tepkisiyle oradan kaçmak zorunda kaldı. Daha sonra eylem olaysız dağıldı.

Elektrik Faturalarındaki Soyguna Hayır!

Enerji, Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası(ESM) Samsun şubesi üyeleri, elektrik faturalarındaki soyguna devam yasasına karşı eylem başlattı.11 Haziran Cumartesi günü İlyasköy semt pazarında bildiri dağıtımıyla başlayan eylem,şehrin çeşitli semtlerinde sürdü. Daha sonra Süleymaniye geçidinde basın açıklaması ve imza kampanyası etkinlikleri yapıldı.

Basın açıklamasını yapan Şube başkanı Müşvik Veysel Erdoğan:

”Kayıp kaçak parasının halka ödetilmesiyle adeta şirketlerin işletme masrafları da halktan alınmak isteniyor. Ayrıca sayaç okuma bedeli altında alınan ücretle şirketlerin çalışanlarının maaşları tüketiciye ödetiliyor. Bu hukuksuzluğa karşı durulmasın diye mecliste yasalar çıkarılıp yandaş şirketlere tüm halk köle yapılmaya çalışılıyor. Böylece de tüketicilerin ödemesi gereken faturanın iki katını ödemek zorunda bırakıldıklarını” dile getirdi. Başlatılan imza kampanyası büyük ilgi görürken, eylemlerin iki gün süreceği vurgulandı..

Dost Cam’da Eylem Sürüyor

İşbaşı: Direniş sürecine nasıl başladı-ğinizi anlatabilir misiniz?

Süleyman Issı: İlk olarak 2015 yılı sonlarında birkaç arkadaş sendikalı olmak için, yaptıkları araştırma sonrasında DİSK’e bağlı Cam Keramik –İş sendikası ile bağlantı kuruyorlar. Bu günlerde fabrika dışında buluşup ne yapıp yapamayacağımızı konuşuyorduk. Fabrikada 160 civarı işçi olması bizi düşündürüyor ve acele etmekten çekiniyorduk. Adım adım başlayan örgütlenmede esas olarak teknik ekip olarak değerlendirilebilecek olan vinç operatörleri, forklift operatörleri ve usta cam işçilerini üye yaptık. Sonra diğer çalışanlara doğru üye sayısını genişlettik. Yaklaşık olarak 130 civarı işçiyi sendikalı yapmış olduk.

İşbaşı: Örgütlenme süreci yönetimden gizli olarak başladı mı diyorsunuz ?

Süleyman Issı: Evet mesela ben işverenin akrabasıyım; burada benim gibi çalışan birçok arkadaş işverenin köylüsü hemşerisi veya akrabasıdır. Bu durum bir tehlike arzemesin diye arkadaşlarla defalarca konuştuk. Ayrıca yönetim bir şeylerden şüphelenir gibiydi; bazı arkadaşlarımızı sorguladılar dolaylı olarak ancak somut bir bilgi elde edememişlerdi. Hatta fabrika sahibi benim de işin içinde olduğumu öğrendiğinde büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak bana hakaretler yağdırmaya çalıştı. Ancak ben meselenin şahsi olmadığını, meselenin sınıf meselesi olduğunu söyledim.

İşbaşı: Peki örgütlenme sürecinde 130 işçiyi işverenin haberi olmadan sendikalı

yapmak gerçekten büyük çaba ve emek gerektiren bir durum, sendikanız yetki için Çalışma Bakanlığı’na başvurdu mu?

Süleyman Issı: Burada şöyle bir durum gelişti: arkadaşlarla konuştuğumuzda Çalışma Bakanlığı’na başvuru yapıldığında işverenin doğal olarak haberi olacağı için acele etmeyelim diye düşündük ve o yüzden örgütlenmeyi olabildiğince yavaş gerçekleştirdik. Ancak sendika bizleri ikaz etti ve bu durumun artık Çalışma Bakanlığı’na bildirilmesi zorunlu dediler. Biz de bu durum üzerine arkadaşlarla bir toplantı yaptık, toplantıda uzun tartışmalar yaşandı. İşten çıkarılma durumu ile karşılaşacağımızı biliyorduk. Bu da birçok arkadaşın tereddütlerine yol açıyordu. Toplantıda bir arkadaşımız dahi işten çıkarılırsa topluca direnişe geçeceğimiz kararı aldık ve yine toplantı sonuna doğru maaşları aldıktan sonra Çalışma Bakanlığı’na bildirelim diye bir fikir oluştu ve bu hepimizin ortak kararı oldu. Durumu sendikaya ilettik; onlar da itirazlarına rağmen kararın bize ait olduğunu, bu nedenle bekleyeceklerini söylediler. Biz de bunun üzerine arkadaşlarla aldığımız karar neticesinde beklemeye başladık.

İşbaşı: İşten çıkarılmalar nasıl başladı

Süleyman Issı: İşveren, yönetim, durumdan şüphelendiği için sürekli olarak soruşturma halindeydi. Ben ve birkaç arkadaştan şüpheleniyorlar ve sürekli olarak işçileri yönetim odasına çağırıyorlar, haklarımızda fikir soruyorlardı. Bu soruşturmaların sonunda iki arkadaşımızın sendikalı olduğunu öğrenmişler ve maaşları almaya bir gün kala bu arkadaşlarımızı işten çıkarttılar. Biz de bunun üzerine atölyelerde kısa bir toplantı yaptıktan sonra direnişe geçtik ve arkadaşlarımız işe geri dönünce-

ye kadar fabrikadan çıkmayacağımızı ve çalışmayacağımızı bildirdik. Bunun üzerine işveren Emniyete gidip bizi şikayet etmiş. Ancak Emniyetten söylediklerine göre biz sizin işçilerinize birşey yapamayız, eğer müdahale etmemizi istiyorsanız işçilerinizi işten çıkartmalısınız demişler. Bunun üzerine işveren tüm işçileri işten çıkarttığına dair bir belge ile gelerek fabrikayı boşaltmamızı istedi. Bizler de direnişe devam ettik; ancak emniyet gelip anons yapınca onlarla şöyle bir pazarlık yapıldı: İşveren makinalarının kırıldığını söyleyerek bizden davacı olduğunu beyan etmişti. Ancak biz bu durumun doğru olmadığını, hiç bir makinenin zarar görmediğini bunun da tespit edilmesi sonrasında dışarı çıkacağımızı bildirdik.

Emniyetten gelen iki kameraman eşliğinde tüm fabrikadaki makinelerin çalışır vaziyette olduğu, hiç bir makineye bir zarar verilmediği tespiti yapıldıktan ve tutanak altına alındıktan sonra fabrika bahçesinde toplandık.

İşveren, çalışan arkadaşlarımızdan bir kısmını ayırarak onları işbaşı yaptırırken bizleri de polis eşliğinde kapı önüne koymuş oldu. Biz de direnişi fabrika önünde sürdürüyoruz ve içeride sadece çalışan toplam 30 kişi var. Bunların içinde usta düzeyinde sadece bir iki kişi var, diğer elemanlar cam işini bilmeyen işçiler. Bundan dolayı sürekli bir üretim söz konusu değil; işverenin de kaybı oldukça yüksek.

İşbaşı : Fabrika sahipleri ile bir arabulucu vasıtasıyla görüşülecek durum bir çözüme kavuşturulamadı mı?

Süleyman Issı: Hayır, işverenin Sivaslı olması itibarıyla Çiğli’de hatırı sayılır insanları devreye soktuk. DİSK Ege Bölge temsilciliği bir çok girişim yaptı. Ancak bizim patronun ortağı olan İstanbul’daki büyük ortak kabul etmemiş. Biz de, “me-sele bilek bükmekse bizim kaybedecek bir şeyimiz yok” dedik ve direnişe devam kararı aldık. Bu gün direnişin 67. günü ve arkadaşlarımızla beraber direnmeye devam ediyoruz.

ABD Afrika'da Gizli Savaşları Genişletiyor

Afrika'daki ABD askeri üslerinin ve özel operasyonların gizli bir biçimde artırılması, yeni ve hafif sıklet bir savaş tarzının başladığını ve Amerikan askeri emperyalizminin bir sonraki aşamaya geçtiğini işaret ediyor. Kamuoyuna çok fazla yansıtılan ABD ordusunun "Asya eksenli," konseptinin aksine, insansız hava araçlarının yaygınlaşarak kullanılması, özel operasyonlar, paralı casuslar, gizli üsler, vekalet savaşçıları ve siber savaşlar, savaşı giderek daha çekici ve görünüşte kolay bir seçenek haline getiren Obama doktrininin ayakizini gösteriyor.

Elit ABD birlikleri, her gün, tahminen 70 ila 90 ülkede gizli görevler yürütüyor. Gazeteci Nick Turse'ün yazdığına göre, sadece geçen yıl ABD özel kuvvetleri benzeri görülmemiş bir şekilde 147 ülkeye gönderildi – bu rakam, dünya milletlerinin yüzde 75'ini oluşturuyor. Yani, Bush yönetimi altında yürütülen operasyonlara kıyasla % 145 oranında artış var.

Yabancı ülkelerin büyük piyade güçleriyle istila edilmesine dayanan geleneksel savaşlar, giderek özel kuvvetler, insansız hava araçları ve özel sa-

vunma taşeronlarıyla yürütülen yeni bir savaş tarzına yol açtı. Bu şekilde, özel operasyonların gizli doğası nedeniyle, Pentagon yabancı askeri müdahaleyi, Amerikan halkından saklayabilir. ABD her zaman Soğuk Savaş'tan bu yana Afrika'da asker bulundurmıştır fakat günümüzdeki artış oranı, tehlikeli bir biçimde, kamuya hesap verme sorumluluğunun eksikliği gösteriyor.

Afrika'da gölge savaşları artık ABD Özel Operasyonlar Komutanlığı ve JSOC --öldürme / yakalama görevlerini yürüten gizli bir örgüt - tarafından yapılıyor. Kontrgerilla danışmanı John Nagl'in "terörle mücadelede neredeyse endüstriyel ölçekli ölüm makinesi" olarak adlandırdığı JSOC, birçok kişi tarafından da başkanın "özel suikast ekibi" olarak nitelendiriliyor. Doğrudan Beyaz Saray'a bağlı olan grup, ordunun içinde adeta gizli bir ordudur.

Ekonomimizin kalıcı bir savaş ekonomisinden başka bir şey olmadığı gerçeği göz önüne alındığında, ABD'nin bir gün askerlerini Ortadoğu'dan çekeceği düşüncesi, oldukça naif bir iddiadır. ABD, binlerce askerin barındığı ana operasyon üslerinden, CIA tarafından

kullanılan tek şeritli pistlere kadar dünyada 800 ila 1000 arasında askeri üsse sahiptir – bu da onu tarihin en geniş askeri imparatorluğu yapmaktadır. Askeri uzmanlar da dahil olmak üzere, kesin sayıyı bilen yoktur. (.....)

Amerikan imparatorluğunu geçmişteki imparatorluklardan ayıran bir diğer önemli özelliği de, üslerin savaşlar için gerekli olmayıp, militarizm ve emperyalizmin saf tezahürleri olmalarıdır. “

Küresel istikrarsızlığı beslediği için

askeri genişleme bizi güvende kılmıyor. Afrika'nın içine doğru nüfuz etmekte olan bu kontrolsüz genişleme, iğrenç insan hakları kayıtlarına sahip vekaletçi orduların finansmanı ve eğitilmeleriyle ve paralı askerleri çekmekle sonuçlandı.

Afrika'daki 54 ulusun 53'ünde bulunan askeri varlığı ile Amerikan imparatorluğu, eski Avrupalı sömürgeci güçlerin bıraktığı yerden devam ediyor.

Justin Yun / 04 Haziran 2016 - "Chimes"

Avrupa Birliği “ABD’nin Sömürgesi mi olacak “?”

ABD ve Avrupa arasında önerilen Serbest Ticaret Anlaşması (yani), sözde Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı - TTIP - Avrupa'nın egemenliğinin ihlali ve nihayetinde ortadan kaldırılması olacaktır. (...)

AB'nin ve AB üyelerinin hukuk ve mevzuat sistemleri, çevre koruma düzenlemeleri ve Avrupa ekonomisi tehlikeye girecektir. Eğitim, sağlık, su tedariki ve temizlik hizmetleri gibi Avrupa'nın temel sosyal altyapısı - IMF (FED, Wall Street), Avrupa Merkez Bankası (ECB) ve Avrupa Komisyonu (EC)'nundan oluşan kötü şöhretli troykanın 2008 yılındaki işgalinden sonra geriye ne kalmışsa - uluslararası (çoğunlukla da Amerikalı) ulusötesi şirketler tarafından özelleştirme için kolay birer av haline gelecektir. (...)

Obama'nın Avrupa Komisyonu'na da Şubat 2013'deki Birliğin Durumu (Ulusa Sesleniş) konuşmasında Obama ilk kez TTIP'i açıkladı. Gizli görüşmelerin ilk turu özel olarak belirlenmiş sınırlı sayıda kişiyi içeren bir AB komitesi ile Temmuz 2013'de başladı. Amaç, Avrupa ve Amerikan halklarının, anlaşma imzalanmadan önce, tüm olumsuzluklarıyla birlikte anlaşmanın gerçek büyüklüğünü öğrenmemeleri için, görüşmeleri hızlı ve kamuoyundan gizli bir şekilde tamamlamaktır. Müzakerelere belgeleri 30 yıl boyunca, açıklanmayacak ve gizli kalacaktır. Bu AB özel komitesi dışında, AB ve üye ülkelerin milletvekillerinin, sözleşme detaylarına erişim hakları yoktur.

TTIP Atlantik'in her iki yakasındaki halklara yarar sağlayacak ise, bu gizlilik nedeni nedir ? (...)

Avrupa'nın egemenliği için TTIP'nin en bariz ihlalleri, çevresel ve sosyal mevzuata ilişkin olanlardır:

- Kâr amacıyla su tedariki ve temizlik, sağlık ve eğitim gibi kamu hizmet-

lerinin özelleştirilmesi için kapılar açılacaktır.

- Halk sağlığının tehlikeye girmesi – örn. ABD'de yasal olan genetiği değiştirilmiş gıda üretimi ve hayvancılıkta ve kümes hayvanlarında hormon kullanılması gibi uygulamalar, Avrupa'da da yasal olacaktır.

- Aile tarımına karşı büyük tarımsal şirketlerin lehine olacağı için, küçük ölçekli tarım zarar görecek

- (Kaya gazı çıkarılmasında kullanılan – ç.n) Hidrolik kırılma (fracking) yöntemi, Avrupa'da yasal hale getirilecektir.

- Hükümetlerin, yabancı şirketlerin kârlarını azaltabilecek yasalar çıkarmaları durumunda, bu şirketler kâr beklentileri karşılanmadığı için ülkelere gizli tahkim mahkemelerinde tazminat davası açma hakkına sahip olacaklardır. Örneğin, İsveçli enerji şirketi Vattenfall, Almanya'nın nükleer enerji projesinden vazgeçmesi nedeniyle 6 milyar dolar tazminat istemektedir ve Vattenfall'un bu davayı kazanma ihtimali vardır;

- İnternet üzerinde daha fazla izleme ve gözetim yollarının açılması; ve

- (ilaç ve diğer tekel eğilimli endüstrilerde)Aşırı telif hakkı düzenlemeleri, kültür, eğitim ve bilime ücretsiz erişim kısıtlanacaktır.

TTIP pratikte gayri kabili rücu (geri dönülemez) bir antlaşmadır. Brüksel ve Washington tarafından imzalandıktan sonra, antlaşma, bütün AB üyeleri için yürürlüğe girmiş olacaktır ve ancak 28 AB üyesi ülkelerin tümünün ve ABD'nin kabulüyle değiştirilebilir veya iptal edilebilir. Bu neredeyse imkansızdır. Kendi 'egemenliğine' sahip bir AB üyesi devlet, TTIP'in kendi vatandaşlarının çıkarlarına aykırı olduğunu anlayıp, tek başına bu antlaşmadan çekilmeye karar veremeyecektir çünkü

TTIP anlaşmasını imzalayan tekil olarak o ülke değil, Avrupa Birliği'dir.

Tek çıkış yolu, ülkenin Avrupa Birliği'nden ayrılması veya AB'nin dağılması olacaktır. olacaktır

Sözde müzakerelerin aceleye getirilmesi ve gizlice yürütülmesi, tesadüfi değildir. Avrupa Komisyonu tarafından onaylanıp imzalandığında TTIP, Avrupa'nın gelecek nesilleri için anıtsal bir felaket olacaktır. Ayrıca Avrupa halklarının anayasal haklarını kısıtlayacak ve onları, endüstriyel ve mali şirketler ve bunların seçkinleri için 'serf' haline getirecektir.

Bayan Merkel, bırakınız bir blok olarak AB'nin çıkarlarını, kendi ülkesinin çıkarlarından çok Washington'un çıkarlarını savunmak için neden o kadar kararlıdır? TTIP Avrupa ile Rusya arasında ve büyük olasılıkla Avrupa ve Asya arasında da hemen hemen kesin bir kopuş anlamına geleceği için, aynı zamanda açıkça Rusya'ya vurulan bir darbedir.

Akıllara şu soru geliyor: Acaba NSA, (ABD'nin ulusal güvenlik ajansı) Merkel'in cep telefonunu dinlerken küçük düşürücü bir şeyler mi buldu? Bayan Merkel, Beyaz Saray'ın telefonunu dinlediğini öğrendiğinde, Obama'ya son derece öfkelenmişti. Avrupa'dakiler de dahil birçok politikacı, bunun Washington'dan bir kopuşu getireceğini umuyordu - bu durumda diğer Avrupalı kuklalar kendilerine 'tahsis edilen' Avrupa liderini izleyebilirlerdi. Sonra Merkel, aniden bir U dönüşü yaptı. Merkel'in bu kadar naif olduğuna inanmak zor. Onunla ilgili ne tür bilgiler ele geçirilmiş olursa olsun, onlar 600 milyondan fazla Avrupalının gelecek yaşamlarını tehlikeye sokmak suçtur.

İlginç bir tesadüf olarak 8-10 Kasım'da Pekin'deki APEC Toplantısında, Obama ayrıca, Avustralya, Brunei,

Kanada, Şili, Japonya, Meksika, Yeni Zelanda, Peru, Singapur, ABD ve Vietnam'ın katılacağı bir Trans-Pasifik Ortaklığı (TPP), yani bir 'serbest ticaret anlaşması' önerdi . Bu anlaşmanın uygulanması da, TTIP yürürlüğe girmesi gibi Obama'nın ticaret gündeminin öncelikli hedeflerinden birini oluşturmaktadır.

Tuhaf olan, Çin'in ortaklık için önerilen ülkelere dahil olmamasıdır. Batılı ana akım medya Tek Dünya Düzeni için Washington'un gündemine uygun davranmadığı için Obama'nın, ceza olarak Çin'i bir kenara itmek istediğini söylemektedir.

Ancak - ya durum tam tersi ise ? Çin, bu sözde serbest ticaret anlaşmalarındaki hilekarlığı görüp de, katılmayı tercih ediyorsa ?

Önerilen TTP'nin, önerilen TTIP ile birlikte onaylanıp imzalanması halinde, kurumsal bir imparatorluk, - Çin ve Rusya hariç – dünyayı, özellikle de Avrupa ve Asya'yı devralmış olacaktır. Amerika Birleşik Devletleri zaten ulus ötesi tekellerin pençesindedir.

Kapalı kapılar ardında gerçekleşen bu gizli görüşmelere ilgili ülkelerin politikacıları ve parlamenterlerinin – çok az kişi dışında - hiç katılmadıklarını unutmamalıyız. Halkların oldu bittiyle karşı karşıya kalması için görüşmelerin, mümkün olduğunca çabuk bitirilmesi gerekiyor.

ABD güdümlü yeni bir dünya hegemonyası girişimi olan bu suçu ancak biz, halklar durdurabiliriz – internet üzerinden ve sokaklarda anti TTIP kampanyaları destekleyerek.

Peter Koenig - ekonomist ve jeopolitik analizci – Global Research, 24 Nisan, 2016

Konu Artvin Olunca Gerisi Teferruatır!

Sabriye Tuncay: Artvin merkeze bağlı Oruçlu köyü'nde doğmuşum (namı diğer Orcuk). Eski köyümüz Deriner barajı'nın suları altında kaldığı için köyümüz 1200 rakımlı mezramıza taşındı. 1972 yılında Ankara Seyranbağları ilkokuluna atandım. 2001 yılına kadar aynı okulda çalıştım değişik görevlerde. 2001 yılının Eylülünde emekli oldum. Şu anda emekli öğretmenim. 18 Mayıs 2013 yılında Artvin Kültür ve Yardımlaşma Derneği başkanlığına seçildim, hemşehrilerim lütfettiler onlara teşekkür ederim. 63 yılın sonunda seçilen ilk kadın başkan oldum, bu da onur veriyor.

İşbaşı: Başkanı olduğunuz Artvin Kültür ve Yardımlaşma Derneği hakkında bize kısa bilgi verir misiniz?

Sabriye Tuncay: 1950 yılında Artvin'de Talebe Cemiyeti adı ile kurulmuş, 1954 yılında Ankara'ya nakledilmiş. İlk kuruluş amacı Artvin'den Ankara'ya gelen yüksek öğrenim öğrencilerine yardımcı olmak olan dernek,

daha sonraları Artvin Kültür ve Yardımlaşma Derneği adı altında etkinliklere başlayarak Artvin kültürünü tanıtmak, unutulmaması için genç kuşaklara aktarmak ve Artvinlilere her konuda yardımcı olmak misyonunu üstlenmiş.

İşbaşı: Derneğin bu güne kadar yaptığı çalışmalar

Sabriye Tuncay: Bu çalışmalar kısa bir yazıya sığmayacak kadar çok; yazılsa çok geniş bir kitap ve güzel bir tez olabilir. Ben kalın çizgilerle anlatmaya çalışayım: Ankara'ya taşındığından beri Artvinli öğrencilerin ikinci evi olmuştur. Ayrıca eğitim merkezi gibi çalışmıştır. Her konuda yardıma ihtiyacı olan Artvinlilere kapılarını açmış ve onlara ihtiyaç duydukları konuda yardımcı olmuştur. Bu konuda Ankara'da yaşayan hemşehrilerimizden sonsuz destek almıştır.

İşbaşı: Cerattepe 'deki direniş şu an ne aşamada?

Sabriye Tuncay: Cerattepe, Artvin'in başına sıkılmış kurşun. Eğer kurşun çıkarılamazsa Artvin ölecek. Tüm çabamız Artvin'i yaşatmaya çalışmak: uzunca zamandır bir hukuk mücadelesini yürütüyor Artvin. 20 yılı aşkın süredir direniyor Artvinliler. Rize İdare Mahkemesinin verdiği kesin hükme karşın. Bu karar aynen şöyledir: Artvin'le maden aynı düzlemde buluşamaz, ya Artvin ya maden. Bu karara göre hiçbir iyileştirme ve başka bir alternatif olamaz. Ama buna rağmen anında ÇED yasağı değiştirildi ve yeni yöntemler gündeme geldi. Buna karşı biz Artvinliler de yeni bir dava açtık,

Türkiye'nin en büyük çevre davası. Bilirkişi heyeti inceleme yapmak için Artvin'e gitti. Biz Artvin dışında yaşayan Artvinliler de orada olmak için yola çıktık. Ama Ankara'dan başlayarak 18 kez yolumuz kesilerek kontrolden geçtik. Hopa'ya ulaştık, ama Hopa'dan Artvin'e bırakılmadık. Neyse bir yolunu bulup gittik Artvin'e, ama bilirkişi heyeti Artvin'den ayrılmıştı. Ertesi gün olaylı bir gösteri yaptık. Ankara'dan gelen iki arkadaşımız yaralandı. Kısacası Artvin gerek hukuksal, gerek direniş olarak elinden gelenin fazlasını yapıyor. Yaşam alanlarını savunmak için. Şimdi bilirkişi raporu bekleniyor, sonra dava başlayacak. Bekliyoruz.

İşbaşı: Artvin'in başka sorunları da var!

Sabriye Tuncay: Artvin 1980'de insanlarına kıyılması ve gereksiz tutuklamalar yaşayarak başladı sorunlar yaşamaya. Sonra barajlarla Artvin'in en verimli toprakları, Çoruh havzası yok edildi. Arkasından Karadeniz sahil yolu ile doğanın dengesi bozuldu.

Daha sonra HES furyası başladı, dereler satıldı, yolların yapılabilmesi için taş gerekti taş ocakları açıldı. Başta Cerattepe olmak üzere 350'ye yakın maden ruhsatı verilerek ormanlarımız, meralarımız, yaşam alanlarımız yok edilmeye başlandı. Barajlardan oluşan sera iklimi yağmur düzenini de bozdu. Dere yataklarının daraltılması da buna eklenince Artvin üst üste sel felaketleri yaşamaya başladı. Tüm bunlar olurken asla bilim insanlarının uyarılarına kulak verilmedi. Yerleşim yerlerinde uluslararası bilim normlarının hiçbirine uyulmadı. Kısacası Artvin şu anda vahşi kapitalizmin kısıracında ve elindeki tek silahı Artvinlilerin Artvin'e duydukları bağlılık... bazen de yürekli yargıçlar... Artvinlilerin güç aldıkları dayanakları ülkemizdeki sivil toplum kurumları ki bunların başında TMMOB, TBB,TTB, çevre kuruluşları geliyor.

Bizim derneğimiz de belki bir çevre derneği değil, ama konu Artvin olunca gerisi teferruat oluyor.

Letonya'da ABD Askerleri Protesto Edildi

Letonya'da askeri tatbikata katılmak için gelen ABD askerleri protesto edildi.

Letonya'da 6-9 Haziran tarihlerinde gerçekleştirilen "Dragon Ride II" adlı askeri tatbikata ABD'nin 200 askeri teçhizat ve iki askeri birimle katıldı. Ülkenin Güneydoğu'sunda bulunan Daugavpils kentine tanklarla giren ABD'li askerler, protesto edildi. Rus nüfusunun yoğun olduğu şehirde protestocular, NATO ve ABD askerleri aleyhinde pan-

kart açtı.

Amerika Birleşik Devletleri (ABD) Ordusu'na bağlı 3. Filo askerlerinin Estonya'dan başlattığı Dragon Ride II tatbikatı Polonya topraklarına ulaştı.

12 gün sürmesi planlanan operasyona katılan ABD askerleri, Polonya'yı bir uçtan diğer uca geçerek, girecekleri Çek Cumhuriyeti'nin ardından Almanya'daki Vilseck üssüne dönecekler.

İtalya: Roma'da Onbinler TTIP Karşısı Gösteriye Katıldı

7 Mayıs'ta Roma'da on binlerce gösterici Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı (TTIP) anlaşmasını protesto etti. ABD ve Avrupa arasında yapılması beklenen ve içeriği, imzalayacak olan ülkelerin halklarından gizlenen, gıda bağımsızlığı başta olmak üzere çevre, bankacılık sistemi ve daha bir çok alanda her türlü kamu yararını hiçe sayacak, yerel işletmeleri ve tarımı yok edecek olan bu anlaşma, ulusötesi şirketlerin doğrudan küresel hegemonyası anlamına geliyor.

Protestoya katılanlar, 'NATO ve TTIP bizi savaşa sürüklüyor! TTIP'ye, NATO'ya Hayır' yazılı pankartlar taşıdılar. Protesto gösterisi, İtalya'nın en büyük sendikalarından Genel Sendikalar Konfederasyonu (CGIL) tarafından örgütlendi.

Nisan ayında da, Obama'nın Almanya ziyaretinden bir gün önce, 23 Nisan'da Hanover'de 30,000 kişi Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı (TTIP) anlaşmasına karşı yürümüşü.

Latin Amerika'da Neler Oluyor?

Venezuela Komünist İşçi Hareketi üyesi Antonio Fuenmayor'la Röportaj

M. İnce: Son dönemde Latin Amerika'da bir dönem kapanıyor, "sol" iktidarlar ardarda yıkılıyor. "XXI. Yüzyıl Sosyalizmiyle" ilgili ne düşünüyorsunuz? Bu akımın tarihsel rolü nedir?

Antonio Fuenmayor: Latin Amerika'da bir dönemin kapandığını düşünmüyorum; dünya devriminin geri çekildiği bir dönemin Latin Amerika'daki bir yansıması yaşanıyor halen. "XXI. yüzyıl sosyalizmi" dedikleri şey bir safsata, "sosyal-demokrasi"nin giydiği bir kıyafet sadece. Bu bilim dışı, anti-marksist akımın oynadığı tarihsel rol Latin Amerika halklarının devrimci yürüyüşünü yavaşlatmak olmuştur.

"XXI. Yüzyıl Sosyalizmi", hammadde fiyatlarının çok yüksek olduğu son 15 yılda, bazı Latin Amerika ülkelerinde, kapitalizmin "düzenlenmesine" ve görünüşte "sol" olan ama özünde iliklerine kadar burjuva olan popülist partiler tarafından uygulamaya sokulan ekonomi politikalarına verilen isimdir. Kapanan bir dönemden söz edeceksek, bol yatırım ve yüksek kârların olduğu bir dönem kapanırken, sefalet ve yoksulluğun artacağı bir döneme girdiğimizi, kapitalizmin Latin Amerika'da kriz çevrimine girdiğini söyleyebiliriz.

M. İnce: Küba'nın son 15 yılda iktidara gelen bu sol hükümetlere karşı tavrı nasıldı? Bu ülkelerle Küba arasındaki ilişkiyi nasıl tanımlamak gerekir?

Antonio Fuenmayor: Küba Komünist Partisi, bu "sol" partilerin burjuva karakterini hiç belirtmedi. Bunun yerine, örneğin Arjantin'deki Cristina Kirshner hükümetini "Latin Amerika'daki savaşımın ulaştığı en yüksek nokta" olarak tanımladı.(http://www.rosarionet.com.ar/rnetw/nota120101). Benzer yorumları bütün bu sol görünümlü hükümetlerle ilgili olarak yaptı ve bu yorumlar uluslararası düzeyde bu burjuva partilerin sınıf mücadelesinde oynadıkları rol hakkında net bir kaniya varılmasını engelledi. Ayrıca, bu "sol" görünümlü hükümetlerden proletarya iktidarı için nasıl yararlanılabileceği konusunda düşünülmesini engelledi.

Bu yüzden, Küba'nın burada oynadığı rol, İspanyol edebiyatının ünlü çöpeçatan karakteri "Celestina"nın rolüne benziyor. Örneğin yolsuzluğa batmış, boş bir ideolojiye sahip bir hükümet olan Venezuela hükümetini "devrimci" olarak niteledi. Bunun karşılığında Venezuela'dan ucuz petrol aldı ve büyük ticari avantaj elde etti.

M. İnce: Küba'daki reform süreciy-

le ilgili ne düşünüyorsunuz?

Antonio Fuenmayor: Küba "Komünist" Partisi devrimci kampı terk etti. Yönetimi yozlaştı, diyalektiği, somut koşulların somut tahlilini bir tarafa bıraktı, taban için, halk kitleleri için ulaşılmaz, yalıtılmış, üyelerinin pek çok ayrıcalıklara sahip olduğu, devriminin tarihsel ideallerinden uzaklaşmış bir partiye dönüştü.

Küba'daki reformlar içe ve dışa yönelik. İçe yönelik reformlar, piyasanın büyütülmesi ve ulusal ekonomide giderek ağırlık kazanması yönünde. Dışa yönelik reformlar dünya kapitalizminin yabancı sermayenin girişi ve yerel halkın yoksullaşması temelinde ülkeye girişine dönük. Bu dışa açılımda en başta, her emperyalist ülke gibi etkili olduğu piyasa alanını genişletmek isteyen ABD emperyalizmi geliyor. "Eski siyasi rakiplerin" pazarlığı olarak yansıtılan bu süreç, tabii ki Küba'da sosyalizmin gelişmesine katkıda bulunmuyor. Tersine, eğilim Küba'da kapitalizmin gelişmesi yönünde.

M. İnce: Ama ABD'yle yaşanan yankınlaşma sürecini Küba devriminin bir başarısı ve ABD emperyalizminin zorunlu olarak attığı bir geri adım olarak yorumlayanlar da oluyor.

Antonio Fuenmayor: Evet, Küba "Komünist" Partisi'nin bu yalanı söylemesinin nedeni şu: aldığı kararları başka türlü kabul ettirme imkanı yok. Ortada emperyalizmin verdiği bir taviz yok. Şu anda Küba'nın kapitalist gelişimi çerçevesinde bu gelişimin hızına ilişkin bir pazarlık söz konusu. Ayrıca, Küba piyasasına girmeye çalışan ve bu pazarlıkları yürüten tek ülke ABD değil. Çin, Rusya ve diğer Latin Amerika ülkeleri (özellikle bu ülkelerin tekelleri) de kan kokusunu almış köpekbalıkları gibi, Küba pazarına en hızlı girişi yapmak için rekabet ediyorlar.

M. İnce: Arjantin'de Cristina Kirshner'den sonra yakın zamanda Brezilya'da da Dilma Rousseff iktidardan indirildi. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Antonio Fuenmayor: Brezilya işçi sınıfı ve emekçi kitleleri de "XXI. Yüzyıl Sosyalizmi" denilen sahte-devrimci akımın kurbanı oldu. Dilma, diğer ülkelerdeki örnekleri gibi, yolsuzluğa batmış bir sosyal-demokrat hükümetin temsilcisi. Yine bu sahte-sol iktidarların bulunduğu ülkelerin çoğunda olduğu gibi, komünistler bu hükümetleri teşhir etmek, onların sınıfsal kökenlerini göstermek yerine bu iktidarların kuyrukçuluğunu yaptıkları için, bu hükümetler

düşünce iktidar sağ-faşist güçlerce kolayca gasp ediliyor.

Bu "sol" hükümetler kendi besledikleri bir canavar tarafından alaşağı ediliyorlar. İsimlerine (Brezilya İşçi Partisi) ve söylemlerine inanan kitlelerden gizli bir biçimde, kapalı kapılar altında burjuvaziyle sürekli pazarlık ettiler. Pazarlık ettikleri güçler, artık işe yaramaz hale geldiklerini hissettikleri anda bu "sol" hükümeti indirdiler.

Çin ekonomisi yavaşlayınca, bu ülkeye hammadde ihraç ederek yıllardır hızla büyüyen Brezilya ekonomisi çok yavaşladı; dolar yükselince Brezilya kapitalizmi yüz yıldır görmediği kadar ağır bir krize battı. Brezilya tekelleri artık, işçi sınıfına daha fazla taviz vermek istemediği için halkın gözünü boyayan sosyal programları uygulayan (bunu da yukarıda sözünü ettiğim pazarlık sürecinde sürekli azaltarak yapan) sosyal-demokrasi yerine acilen ihtiyaç duyulan reformları uygulamaya koyacak, teknokratlardan oluşan bir "hükümet"i tercih ettiler.

M. İnce: Son olarak, Venezuela'nın durumuyla ilgili görüşlerinizi almak isteriz...

Antonio Fuenmayor: Bu geniş konuyu elimden geldiğince kısa bir biçimde özetlemek istiyorum.

Allanıp pullanan "XXI. Yüzyıl Sosyalizmi", Venezuela'da doğdu, Chavez'in iktidara gelmesiyle duyulur oldu. Öncelikle şunu söyleyelim, Chavezçilik tutarlı bir ideoloji değildir. Chavez, halkın umutlarını arkasına alarak, seçimlerle, barışçıl bir biçimde (Allende tarzında), iktidara gelinebileceği düşüncesinin yayıldığı, kitlesel hareketin sola kaydığı, sağ partilerin maskesinin düştüğü, işçi sınıfının örgütlü ve etkili bir partisinin olmadığı bir ortamda öne çıkmıştı. Müthiş bir ideolojik kafa karışıklığı vardı ve Troçkist "aydınlar" partisiz, ideolojisiz bir hareketin toplumu sosyalizme götürebileceği yalanını doğrudan ve dolaylı olarak yayıyorlar-

dı. Troçkistler, "XX. Yüzyıl Sosyalizmini" bürokratism olarak kötüleyerek, "XXI. Yüzyıl Sosyalizmi" ideolojisinin önündeki engelleri temizliyordu. Aslında, "XXI. Yüzyıl Sosyalizmi" "biz XX. yüzyılda yapıldığı gibi burjuvaziyi mülksüzleştirmeyeceğiz" demenin utangaç bir ifadesiydi.

Chavezçilik, işçi sınıfının ve kitle hareketinin daha ileri gitmesini engelleyen bir baraj görevi gördü. Venezuela'daki kapitalist sistemin temellerine dokunulmadı. ABD emperyalizmine karşı petrol gelirinin ülke içinde kaldığı söylene de, Çin emperyalizminin ABD emperyalizminden doğan boşluğu hızla doldurduğunu, bu ülkenin Venezuela'yı borç batağına sürüklediğini, verdiği borç karşılığında petrol başta olmak üzere tüm madenlerine önümüzdeki elli yıl boyunca çok ucuz bir fiyatla el koyduğunu görüyoruz.

Chavez sonrasında iktidara gelen, politik ve ideolojik ahlaktan yoksun bir kişi olan Maduro'nun döneminde petrol fiyatlarının da düşmesiyle ekonomi çok daha kötüye gitti; Maduro eşini, dostunu önemli devlet mevkilerine getirdi, ekonomik krizin bütün sonuçlarını işçi sınıfının omuzlarına yükledi, burjuvaziyi sıkıştırarak, geniş halk kitleleri yararına tek bir reform bile yapmadı. Şu anda, enflasyon yüzde 300 civarında. En temel ihtiyaç malzemelerini almak için saatlerce kuyruğa girmek gerekiyor. İlaç bulunamıyor, soygun tehlikesi nedeniyle sokaklarda rahatça yürünemiyor. İşçi sınıfı ekonomik bir çöküş yaşıyor.

Diğer ülkelerde olduğu gibi, Venezuela'da da işçi sınıfının bağımsız politikasını izleyen bir güçlü bir komünist parti olmadığı için sağ partiler sallantıdaki Maduro iktidarını ellerine geçirmeye daha yakınlar. Pek çok sol parti, farenin ağzı olmak yerine kaplanın kuyruğu olmayı tercih ettiler.

<http://mehmetince2.blogspot.com.tr/2016/05/latin-amerikada-neler-oluyor-venezuela.html>